

การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้และไม่ใช้คำอุปสรรค ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

Study of the Comparison of Learning Achievements of Vocabulary by Using with and without Prefixes in English Classroom.

อัจฉรา ชื่นใจ (Achara Chuenjai)^{1*} ยุทธศักดิ์ ชื่นใจชน (Yutthasak Chuenchaichon)²

^{1,2} สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

ผู้แต่งหลัก: อีเมล: achara_chuenjai@yahoo.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้และไม่ใช้คำอุปสรรคประกอบการสอนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ และเพื่อศึกษาความพึงพอใจในวิธีการสอนคำศัพท์ที่แตกต่างกันนี้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชาวิทย์ จังหวัดลำปาง กลุ่มตัวอย่างจำนวน 65 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 33 คนและกลุ่มควบคุมจำนวน 32 คน

ผู้วิจัยได้ทดสอบกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนเรียนด้วยแบบทดสอบความรู้ทางคำศัพท์ก่อนเรียน แล้วทดลองสอนกลุ่มทดลองโดยใช้คำอุปสรรคด้วยการแยกคำอุปสรรคออกจากคำศัพท์ และสอนกลุ่มควบคุมโดยไม่ใช้คำอุปสรรคด้วยการให้ความหมายของคำทั้งหมด หลังจากนั้นจึงประเมินผลโดยให้ทำแบบทดสอบความรู้ทางคำศัพท์หลังเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและสถิติทดสอบที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า การเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้คำอุปสรรคส่งผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับผลการสำรวจความพึงพอใจต่อการสอน นักเรียนกลุ่มทดลองมีทัศนคติดีต่อการสอนคำศัพท์โดยใช้คำอุปสรรค

คำสำคัญ: คำศัพท์, คำอุปสรรค, วิธีการสอนคำศัพท์

Abstract

The objectives of this study were to compare the achievement of vocabulary learning by using with and without prefixes in English classroom and to study students' satisfaction with these two different teaching methods of Matthayomsuksa 3 in Prachawit Lampang School. The numbers of 65 participants were divided into an experimental group and a control group which had 33 and 32 students respectively.

After administering the pretest of vocabulary, the experimental group was instructed by teaching prefixes separately from the given words, whereas the control group was not instructed by using prefixes. They were taught by giving only the whole meaning of the words. Then the post-test was administered to both groups.

The data were analyzed by using mean, standard deviation, and t-test. The result showed that learning vocabulary by using prefixes had positive impact on learning vocabulary. Both groups had higher post-test scores than pretest scores with a statistical significance level of .05. It was also found that the experimental group had positive attitude toward this teaching method.

Keywords: vocabulary, prefixes, vocabulary teaching method

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย ประชากรส่วนใหญ่ทั่วโลกใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารโดยอาศัยทักษะต่างๆ ทางภาษา ไม่ว่าจะเป็นการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน นอกจากนี้ทักษะการอ่านถือว่าเป็นกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้เรียนและผู้ใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งจำเป็นต้องสัมผัสสื่อและเทคโนโลยีต่างๆ ที่ทันสมัยในชีวิตประจำวัน ทักษะการอ่านยังเป็นรากฐานของการเริ่มต้นเรียนภาษาที่สำคัญ เนื่องจากผู้ที่มีทักษะการอ่านภาษาอังกฤษที่ดีย่อมมีโอกาสรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจึงจำเป็นต่อนักเรียนนิสิตนักศึกษาที่ต้องอ่านหนังสือเรียนตำราหรือวารสารภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มความรู้ในสาขาวิชาของตนให้กว้างขวางและลึกซึ้งมากขึ้น นอกจากนี้นักธุรกิจและข้าราชการจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อผลประโยชน์ทางด้านธุรกิจ และความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงานของตนด้วยเช่นกัน (วิสาข์ จิตวิตร, 2554, หน้า 70)

การอ่านเป็นหนึ่งในทักษะทางความรู้และความคิดที่ซับซ้อน และเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้และความคิดของผู้อ่านกับตัวอักษรของผู้เขียน ซึ่งถ้าผู้อ่านมีความเข้าใจในความหมายของคำ ประโยคและข้อความ ก็จะสามารถเข้าใจถึงส่วนประกอบของการอ่านซึ่งประกอบด้วยความเข้าใจ การสะท้อนกลับของความคิด การใช้เหตุผล การคิดวิเคราะห์ การประเมินผล การสังเคราะห์ และการประยุกต์ใช้ (Fitzgerald and Fitzgerald, 1965) ทั้งนี้ การอ่านมีองค์ประกอบที่สำคัญหลายอย่าง “คำศัพท์” (Vocabulary) ถือว่าเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งที่สำคัญมาก เนื่องจากการอ่านมีความสัมพันธ์กับคำศัพท์ หากผู้เรียนสามารถจดจำคำศัพท์ได้มากจะทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้มากขึ้น แต่ถ้าจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้น้อยและไม่เพียงพอ ก็จะทำให้ไม่สามารถเข้าใจและประสบผลสำเร็จในการอ่านได้

ในวิชาภาษาอังกฤษ มณีชาติ (2553) กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษไม่ว่าระดับชั้นใดก็ตาม นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับตัวภาษาทั้งในด้านเสียง คำศัพท์และโครงสร้าง ถึงแม้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยจะเริ่มต้นมีมานานเป็นระยะเวลาหลายสิบปีก็ตาม แต่การเรียนการสอนก็ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร จากสภาพปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า เรื่องคำศัพท์ เสียง โครงสร้างจะเป็นปัญหาในการพัฒนาความรู้และความเข้าใจในภาษาอังกฤษ ซึ่งนักเรียนไทยส่วนมากมักมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ค่อนข้างน้อยและไม่เพียงพอ ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของภาษาและความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เป็นสิ่งที่บ่งชี้ให้เห็นถึงความก้าวหน้าในการเรียนภาษา คำศัพท์เป็นพื้นฐานสำคัญที่จะส่งผลต่อการพัฒนาการเรียนภาษาในด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้ดีด้วย แต่ปัญหาในเรื่องการเรียนรู้เกี่ยวกับ

คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยยังคงมีอยู่อีกมากมาย ซึ่งมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ค่อนข้างอ่อนถึงปานกลาง แม้จะมีการท่องศัพท์ทุกวัน แต่ก็ไม่สามารถช่วยให้นักเรียนจดจำคำศัพท์ได้ดี เนื่องจากความจำกัดของเวลา และปริมาณของคำศัพท์ที่มีมากเกินไป

ด้วยปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมองเห็นบทบาทสำคัญของคำศัพท์ เนื่องด้วยเหตุผลสองประการ (1) มีความประสงค์ให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของคำศัพท์ในการอ่านที่พบเห็นในชีวิตจริง และมีโอกาสได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างๆ ได้อย่างกว้างขวาง (2) มีความประสงค์ที่จะเปิดวิสัยทัศน์ของผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้คำศัพท์จากหลายแขนงวิชาและสาขาอื่นๆ ที่ปรากฏในสื่อต่างๆ มากมาย ไม่จำกัดเฉพาะในตำราเรียนภาษาอังกฤษ ฉะนั้นจึงได้ศึกษาวิธีการสอนคำศัพท์หลากหลายรูปแบบและเทคนิคต่างๆ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเรียนรู้คำศัพท์อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด และได้ศึกษาวิธีการสอนที่อาจจะช่วยให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษสามารถพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ได้ คือ วิธีการสอนคำศัพท์โดยใช้คำอุปสรรค ตามทฤษฎีการเติมคำอุปสรรคหน้ารากคำหรือฐานคำ (Prefixation) ซึ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้โครงสร้างของคำศัพท์ โดยเริ่มจากการวิเคราะห์หน่วยคำที่เรียกว่า คำอุปสรรค (Prefixes) เพราะเป็นหน่วยคำที่ถูกค้นพบในจำนวนคำศัพท์มากมายและมีความง่ายต่อการทำความเข้าใจ การสะกด และจดจำความหมาย (White, et al., 1989 อ้างใน Talerico, 2007)

ดังนั้น การสอนคำอุปสรรคจึงเป็นประโยชน์ต่อความรู้ด้านคำศัพท์ แต่การเรียนรู้คำอุปสรรคนั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้เรื่องโครงสร้างของคำซึ่งประกอบด้วย หน่วยคำ (Morpheme) ฐานคำ (Stem) และรากคำ (Root) เพื่อเป็นความรู้เบื้องต้นในการเรียนรู้เรื่องคำอุปสรรค ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนสามารถนำความรู้ของคำอุปสรรคไปใช้ในการเดาความหมายของคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยหลายๆ คำ รวมถึงการเชื่อมโยงคำเหล่านี้ไปยังคำที่ไม่คุ้นเคยอื่นๆ ซึ่งเป็นแนวทางที่จะใช้ตรวจสอบคำศัพท์ในบริบทต่างๆ ได้ และการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีดังกล่าวจะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้อย่างรวดเร็วโดยเฉพาะคำศัพท์พื้นฐาน นอกจากนี้ยังทำให้ผู้อ่านที่ไม่สามารถจำคำศัพท์เป็นจำนวนมากสามารถฝึกฝนการอ่าน จากการเดาคำศัพท์ จากรากคำและคำอุปสรรค

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้และไม่ใช้คำอุปสรรคประกอบการสอนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชาวิทย จังหวัดลำปาง
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจในวิธีการสอนคำศัพท์ที่แตกต่างกัน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชาวิทย จังหวัดลำปาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชาวิทย จังหวัดลำปาง

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

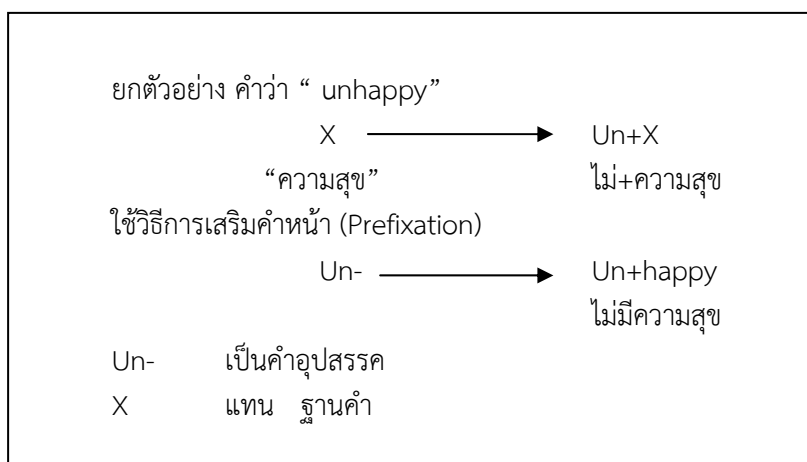
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้ศึกษาค้นคว้าใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ปริชาน (Cognitive Linguistic Theory) ซึ่งมีหลักการสอนคำอุปสรรค ดังต่อไปนี้

เนื่องจาก บูเออร์ (Bauer, 2003) ได้แบ่งการเติมคำอุปสรรคหน้าฐานคำออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทที่หนึ่ง การเติมคำอุปสรรคแบบคงคำอุปสรรคเดิมไว้ (Class Maintaining) เช่น meta-meta-theory เป็นต้น ประเภทที่สอง การเติมคำอุปสรรคแบบการรับมาตามความหมายจริง (Genuine Class Maintaining) เป็นการเติมคำอุปสรรคหน้าฐานคำ เช่น un-happy, re-view, pre-test เป็นต้น บูเออร์ ยังกล่าวอีกว่า ตามบริบทของ อัฟฟิเคชัน (Affixation) มีกระบวนการเกิดหรือกระบวนการสร้างของคำอุปสรรคหน้าฐานคำ ตามกฎของคำอุปสรรค ดังนี้

1. ความหมายของคำศัพท์ที่ถูกสร้างขึ้นโดยมีคำอุปสรรคประกอบอยู่ด้วยต้องสามารถถูกวิเคราะห์ได้ง่าย ตามตัวอย่างดังกล่าวข้างต้น
2. คำอุปสรรคต้องมีความหมายชัดเจน ไม่ใช่ การอุปมา, การแทนชื่อ, การกลมกลืนกันของความคิด หรือการอนุมาน
3. คำอุปสรรคเมื่ออยู่หน้าฐานคำต้องสามารถถ่ายทอดความหมายจากการประกอบกันขึ้นมาได้อย่างชัดเจน เช่น คำว่า “un” แปลว่า “ไม่” และ “happy” แปลว่า “ความสุข” ซึ่งตามวิธีการของอัฟฟิเคชัน (Affixation) ประกอบด้วยวิธีการที่เรียกว่า “กระบวนการเติม

การเติมคำอุปสรรคหน้ารากคำหรือฐานคำ (Prefixation)

วอลเลอรี (Valerie, 1973) กล่าวถึง ลักษณะการถ่ายทอดความหมายของคำอุปสรรค มายังฐานคำว่าเป็นไปตามหลักการสร้างคำในภาษาอังกฤษ (Word-Formation) นั่นคือ คำมีคุณสมบัติของการถ่ายทอดความหมายโดยรับมาตามความหมายจริงซึ่งเมื่อคำอุปสรรคเติมหน้าคำใดก็จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำทั้งหมดนั้น

กล่าวได้ว่า การสอนคำศัพท์โดยใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ปริชาณนี้ เป็นการใช่วิธีการเติมคำเสริมหน้าด้วยการแยกคำอุปสรรคและฐานคำออกจากกัน ซึ่งเมื่อคำอุปสรรคถูกเติมหน้าฐานคำใดแล้วจะส่งผลให้ความหมายของคำนั้นเปลี่ยนไป

การสอนคำอุปสรรค

การสอนคำอุปสรรคมีความสำคัญและมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียนในด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ จึงมีการพัฒนาแนวคิดด้านการสอนคำอุปสรรคแบบทางตรง (Explicit Instruction) โดยมีวิธีการสอน ดังต่อไปนี้ (Pearson and Gallagher, 1983; Duke and Pearson, 2002 อ้างใน Graves, et al., 2012)

1. ครูอธิบายกลวิธีการเรียนรู้คำอุปสรรคให้นักเรียนโดยตรงว่าพวกเขาควรใช้กลวิธีเหล่านั้นได้เมื่อไหร่
2. ครูและนักเรียนออกแบบสร้างกลวิธีการเรียนรู้คำอุปสรรคด้วยตนเอง
3. ครูให้นักเรียนเรียนรู้แบบร่วมมือและมีความรับผิดชอบร่วมกันในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำอุปสรรค
4. ครูให้นักเรียนใช้กลวิธีการเรียนรู้คำอุปสรรคด้วยตนเอง

วิธีการสอนคำอุปสรรคโดยตรง เป็นวิธีการทั่วไปที่ผู้สอนใช้กับผู้เรียน นอกจากนี้ยังมีวิธีการสอนคำอุปสรรคอีกหลากหลายวิธี ทั้งนี้ นิโคลและโบแมน (Nicol, 1980; Baumann, 2002 อ้างใน Graves, et al., 2012) ได้เสนอวิธีการสอนคำอุปสรรค 3 คำ ได้แก่ un- re- และ in- โดยใช้ความจริงพื้นฐาน (Basic Fact) หรือเหตุการณ์ที่พบเห็นและประโยคต่างๆ ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้คำอุปสรรคในชีวิตประจำวันได้ ดังต่อไปนี้

1. ครูแนะนำให้ใช้สถานการณ์ชีวิตประจำวันในการสอนคำอุปสรรคเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้กระบวนการของคำอุปสรรคและเรียนรู้ที่จะใช้คำอุปสรรคด้วยตนเอง
2. ครูสอนให้นักเรียนเรียนรู้คำอุปสรรคโดยการใช้วัสดุสิ่งพิมพ์ เช่น โปสเตอร์ เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของคำอุปสรรค จดจำคำอุปสรรค และอภิปรายร่วมกัน
3. ครูสร้างชุดการสอนคำอุปสรรคและให้นักเรียนใช้กลวิธีในการลดและเพิ่มคำอุปสรรคนั้นคือครูทำโปสเตอร์คำศัพท์ที่ไม่มีคำอุปสรรคและโปสเตอร์ที่มีคำอุปสรรคมาประกอบการสอน โดยครูแสดงโปสเตอร์คำศัพท์ที่ไม่มีคำอุปสรรคให้นักเรียนดูก่อน ตรวจสอบว่านักเรียนรู้ความหมายหรือไม่ จากนั้นจึงนำโปสเตอร์ที่มีคำอุปสรรคมาให้ดู และให้นักเรียนคิดว่าเมื่อคำอุปสรรคมารวมกับคำศัพท์จะมีการเปลี่ยนแปลงความหมายอย่างไร
4. ครูสอนให้เรียนรู้และเข้าถึงคำอุปสรรคโดยการย้ายหรือเปลี่ยนแปลงคำอุปสรรคแต่ละคำ และทบทวนด้วยแบบฝึกหัด
5. ครูสอนให้นักเรียนมองเห็นภาพของการใช้คำอุปสรรคกับคำศัพท์ที่คุ้นเคยและไม่คุ้นเคย โดยการใช้คำอุปสรรคในประโยคและบริบท
6. ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเติมคำและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกัน

ต่อมา แฮริสและมาร์คได้พัฒนาการสอนคำอุปสรรคแบบกระบวนการ (Constructive Instruction) โดยมีพื้นฐานจากแนวคิดการสอนคำอุปสรรคแบบทางตรง (Explicit Instruction) ซึ่งมีวิธีการสอนดังต่อไปนี้ (Harris and Marks, 1992 อ้างใน Graves, et al., 2012) ดังนี้

1. ครูให้อาสาสมัครนักเรียนสร้างความรู้ด้วยตัวเองมากกว่าการสอนโดยตรง
2. ครูสร้างแรงบันดาลใจให้นักเรียนก่อนเริ่มต้นการเรียนรู้
3. ครูอธิบายและอภิปรายคุณค่าของกลวิธีการเรียนการสอน

4. ครูให้โอกาสนักเรียนปรึกษาทำงานและคิดร่วมกันหลังจากการสอนกลวิธีการเรียน
สิ้นสุด

5. ครูส่งเสริมให้นักเรียนฝึกแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นให้มากขึ้น

6. ครูให้นักเรียนแบ่งงานกันทำอย่างต่อเนื่อง

7. ครูสอนให้นักเรียนสะท้อนความคิดของตนเองและการวางแผนการเรียนรู้

กระบวนการสอนดังกล่าวได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งกลายเป็นการสอน
คำอุปสรรคที่ใช้ในปัจจุบัน ซึ่งมีกระบวนการสอน ดังนี้ (Pressley, Harris and Marks, 1992 อ้างใน
Graves, et al., 2012)

1. ครูให้คำอธิบายว่ากลวิธีการเรียนรู้จะใช้เมื่อไหร่ ใช้ที่ไหน และใช้อย่างไรจึงจะถูกต้อง

2. ครูใช้ต้นแบบกลวิธีการเรียนกับข้อความ (Text) ในชั้นเรียนที่สามารถแบ่งปันร่วมกัน
ได้

3. ครูร่วมอภิปรายกับนักเรียนว่ากลวิธีการเรียน ใช้อย่างไร คิดอย่างไร และสามารถ
นำไปใช้ในอนาคตได้อย่างไร

4. ครูชี้แนะและสนับสนุนนักเรียนในการใช้กลวิธีการเรียน โดยให้ความช่วยเหลือใน
ระยะแรกและลดความช่วยเหลือลงทีละน้อย

5. ครูให้โอกาสนักเรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตัวเอง

6. ครูกระตุ้นนักเรียนให้ใช้กลวิธีโดยการอธิบายและอภิปรายคุณค่าของการเรียนรู้

7. ครูให้ความช่วยเหลือนักเรียนในการใช้กลวิธีการเรียนรู้และค้นพบกลวิธีใหม่ๆ

จากการศึกษาและนำกลวิธีนั้นไปปฏิบัติจริงในโรงเรียนและนอกโรงเรียน

8. ครูให้นักเรียนทบทวนกลวิธีการเรียนของตนเองและอภิปรายกลวิธีที่ใช้อย่างสม่ำเสมอ
สุพจ หุตายน (2553, หน้า 20-21) ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการจัดการกับคำศัพท์โดยการ
วิเคราะห์โครงสร้างคำ เสนอวิธีการวิเคราะห์โครงสร้างของคำ ว่าคำๆ นั้นมีโครงสร้างอย่างไรที่จะ
สามารถทำให้เข้าใจความหมายของคำนั้นได้เร็วยิ่งขึ้น โดยเฉพาะเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่ไม่สามารถ
จะค้นคว้าหรือไต่ถามผู้รู้ได้ เริ่มจากการหาอุปสรรค (Prefix) การหาคำปัจจัย (Suffix) และการหา
คำหลักและรากศัพท์ พบว่า วิธีการจัดการกับคำศัพท์ในลักษณะดังกล่าวจะทำให้เป็นคนช่างสังเกต
เมื่อพบคำศัพท์ที่ไม่ทราบความหมายซึ่งมักจะเป็นคำขนาดใหญ่ จะทำให้รู้จักแยกส่วน หากฝึกฝนให้
เป็นนิสัยแล้วก็จะสามารถทำให้เข้าใจคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น

นอกจากนั้น กิตติมา อินทรมพรรย์ (2551, หน้า 240-247) ศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ใน
รูปแบบเกมคำศัพท์ Word Factory ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับหน่วยคำอุปสรรคที่เรียนรู้โดยตัวเอง ผลการ
ทดสอบความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย และนิสิต
ระดับปริญญาตรีมีค่าเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ดี การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์นี้ช่วยสอนคำอุปสรรคและคำ
ปัจจัย ทำให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับคำที่มีหน่วยคำเติมหน้า (Prefixes) และหน่วยคำเติมหลัง (Suffixes)
ด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลินและช่วยเพิ่มพูนคำศัพท์และการเดาความหมายคำศัพท์ซึ่งเป็นการ
พัฒนาทักษะทางด้านการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วิธีการสอนคำอุปสรรคที่มีประสิทธิภาพตามผลการศึกษาของ Nakayama (2008, หน้า
63-67) ที่ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการเรียนคำศัพท์โดยใช้ความรู้จากคำอุปสรรคและคำปัจจัยโดยเน้น

การเรียนรู้และการสอนคำอุปสรรคของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น พบว่า ผู้เรียนควรจะต้องมีความรู้เรื่องฐานของคำศัพท์ก่อนที่จะได้รับการสอนคำอุปสรรคอย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับของ Harris (2010, บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาผลลัพธ์ของการสอนความหมายของคำอุปสรรคและกลวิธีการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ที่ส่งผลต่อการสอนคำศัพท์ที่มีคำอุปสรรคและความเข้าใจประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา พบว่า การวิเคราะห์หน่วยคำในหลากหลายรูปแบบและการทดสอบเขียนความหมายของคำอุปสรรคเป็นการช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้คำศัพท์

ระเบียบวิธีวิจัย

1. ประเภทงานวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง

การวิจัยได้ดำเนินการในการวิจัย 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ทดสอบก่อนเรียน

ขั้นตอนที่ 2 ทำการสอน

ขั้นตอนที่ 3 ทดสอบหลังเรียน

ขั้นตอนที่ 4 วิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนที่ 5 รายงานผล

ขั้นตอนที่ 6 สรุปผลและอภิปรายผล

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มนักเรียนที่ใช้ในการทดลองนี้คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 2 กลุ่ม มัธยมศึกษาปีที่ 3/2 จำนวน 32 คน และมัธยมศึกษาปีที่ 3/3 จำนวน 33 คน โรงเรียนประชาวิทย์ จังหวัดลำปาง โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มหลัก คือ กลุ่มควบคุม (ม.3/2) และกลุ่มทดลอง (ม.3/3) โดยที่ทั้ง 2 กลุ่มได้ทำการทดสอบก่อนเรียนและผลการทดสอบก่อนเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ศึกษา ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) วิธีการสอนคำศัพท์ 2 วิธี 1) การสอนคำศัพท์โดยใช้คำอุปสรรค 2) การสอนคำศัพท์โดยไม่ใช้คำอุปสรรค ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ผลสัมฤทธิ์ในการใช้วิธีการสอนโดยใช้คำอุปสรรค

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1) ข้อสอบคำศัพท์ก่อนเรียนและข้อสอบคำศัพท์หลังเรียนสร้างขึ้นเพื่อทดสอบนักเรียน โดยได้ค้นคว้าคำศัพท์จากสื่อต่างๆ ข้อสอบแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้ (1) เลือกตอบ (2) จับคู่ (3) เติม คำ ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน และทำการหาค่าผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

ข้อสอบก่อนเรียนและข้อสอบหลังเรียนแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ชนิดข้อสอบเลือกตอบ (Multiple Choice)

จำนวนข้อสอบ	25 ข้อ
เกณฑ์การให้คะแนนข้อละ	1 คะแนน
คะแนนเต็ม	25 คะแนน

ส่วนที่ 2 ชนิดข้อสอบจับคู่ (Matching)

จำนวนข้อสอบ	12 ข้อ
เกณฑ์การให้คะแนนข้อละ	1 คะแนน
คะแนนเต็ม	12 คะแนน

ส่วนที่ 3 ชนิดข้อสอบเติมคำ (Short answer)

จำนวนข้อสอบ	13 ข้อ
เกณฑ์การให้คะแนนข้อละ	1 คะแนน
คะแนนเต็ม	13 คะแนน

รวมจำนวนข้อทั้งหมด 50 ข้อ

รวมคะแนนทั้งหมด 50 คะแนน

ผู้วิจัยนำข้อสอบข้างต้นเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมและประเมินความเหมาะสมของข้อสอบโดยให้คะแนนดังนี้ +1 คิดว่าแบบสอบถามนั้นเหมาะสม 0 ไม่แน่ใจว่าแบบสอบถามนั้นเหมาะสม -1 แน่ใจว่าแบบสอบถามนั้นไม่เหมาะสม หลังจากที่ได้แบบประเมินจากผู้เชี่ยวชาญกลับมาแล้วนำคะแนนที่ได้มาหาค่าความสอดคล้องของข้อสอบ ถ้าค่าดัชนีความสอดคล้องที่คำนวณได้มากกว่าหรือเท่ากับ .05 แสดงว่าข้อสอบนั้นมีความเหมาะสมที่จะใช้ได้ แต่ถ้าข้อสอบข้อใดมีค่าดัชนีความสอดคล้องต่ำกว่า .05 จะไม่ได้รับการพิจารณาให้ใช้ในข้อสอบของการศึกษาค้นคว้า นี้ จากผลการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ ข้อสอบมีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า .05

การให้คะแนนการทดสอบข้อสอบคำศัพท์ก่อนเรียนและข้อสอบคำศัพท์หลังเรียน ผู้วิจัยนำคะแนนรวมที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าทดสอบที

2) แผนการสอนและแผนการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้และไม่ใช้คำอุปสรรค ในแผนการสอนเนื้อหาประกอบด้วย คำศัพท์ที่ใช้สอน 25 กลุ่มคำอุปสรรค จำนวนคำศัพท์รวมทั้งหมด 150 คำ แบ่งสอนวันละ 5 กลุ่มคำ และ คำย่อยๆ ของกลุ่มคำนั้นๆ 15 คำ คำศัพท์แต่ละคำมีตัวอย่างประโยคประกอบคำละ 2 ประโยค นักเรียนจะได้เรียนรู้กลุ่มคำ ประโยคชนิดเดียวกันแต่จะได้รับการสอนแตกต่างกัน สำหรับในแผนการเรียนรู้การเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้และไม่ใช้คำอุปสรรคในวิชาภาษาอังกฤษ และได้จัดแผนการเรียนรู้แบบเปรียบเทียบ มีทั้งหมด 20 แผน แบ่งออกเป็น แผนการสอนคำศัพท์โดยไม่ใช้คำอุปสรรค 10 แผนการเรียนรู้ และแผนการสอนโดยใช้คำอุปสรรคจำนวน 10 แผนการเรียนรู้

ผู้วิจัยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน เป็นผู้ตรวจสอบในด้านต่างๆ ได้แก่ ความครบถ้วนของเนื้อหา รูปแบบการสอนเปรียบเทียบ และความถูกต้องของรายการคำศัพท์ในแผนการสอนและแผนการเรียนรู้

3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการสอนคำศัพท์เพื่อสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับความพึงพอใจในวิธีการสอนคำศัพท์ 2 วิธี โดยมุ่งประเด็นไปที่คำถามปลายเปิด และให้นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็นในแบบสอบถาม เป็นคำถามเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ของรายวิชานี้ว่าส่งผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนหรือไม่นักเรียนมีความพึงพอใจในวิธีการสอนคำศัพท์ของรายวิชานี้หรือไม่อย่างไร และให้นักเรียนเสนอคำแนะนำหรือความคิดเห็นอื่นๆ ผู้วิจัยใช้เวลาผู้กรอกแบบสอบถามภายในเวลา 15 นาที

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้ระยะเวลา 2 เดือน ในปีการศึกษา 2556 ตั้งแต่วันที่ 28 ตุลาคม ถึงวันที่ 29 ธันวาคม พ.ศ. 2556 ในคาบรายวิชาภาษาอังกฤษอ่านเขียน ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการต่อไปนี้

(1) การสอบก่อนเรียน

นักเรียนนั่งตามระเบียบของการจัดห้องสอบ แจกข้อสอบวัดความรู้ทางคำศัพท์ก่อนเรียนให้กับนักเรียนตามโต๊ะเรียนทีละคนโดยกำหนดระยะเวลาทั้งหมด 45 นาที ข้อสอบ 50 ข้อ

(2) การเรียนและการสอน

ครูสอนคำศัพท์ด้วยวิธีการแตกต่างกัน นักเรียนกลุ่มทดลองได้รับการสอนคำอุปสรรค (สอนโดยบอกความหมายของคำอุปสรรคที่แยกออกจากรากคำหรือฐานคำ) สำหรับนักเรียนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบดั้งเดิม (สอนโดยบอกความหมายของคำศัพท์อย่างเดียว)

(3) การสอบหลังเรียน

นักเรียนนั่งตามระเบียบของการจัดห้องสอบ แจกข้อสอบวัดความรู้ทางคำศัพท์หลังเรียนให้กับนักเรียนตามโต๊ะเรียนทีละคน โดยกำหนดระยะเวลาทั้งหมด 45 นาที ข้อสอบ 50 ข้อ

(4) การเขียนแสดงความคิดเห็นในแบบสอบถาม

แบบสอบถามประกอบด้วยประเภทผู้กรอกแบบสอบถาม เพศ และคำชี้แจง ตามด้วยคำถามปลายเปิด 3 ข้อ เกี่ยวกับวิธีการสอนที่แตกต่างกันทั้ง 2 วิธีการนี้ ปล่อยให้เวลาผู้กรอกแบบสอบถามเป็นเวลา 15 นาที

6. การจัดทำและวิเคราะห์ผลข้อมูล

ผู้วิจัยรวบรวมข้อสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาดำเนินการตรวจคำตอบตามเฉลย ทำการตรวจสอบความถูกต้องของคะแนน กรอกคะแนนของส่วนต่างๆลงในแบบฟอร์มรายชื่อและนำคะแนนที่กรอกเรียบร้อยแล้วมาลงรหัสเพื่อประมวลด้วยโปรแกรม SPSS และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและทดสอบโดยใช้สถิติ t-test

สำหรับแบบสอบถามความพึงพอใจ หลังจากรวบรวมแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาทำการตรวจสอบข้อมูล ประเมินความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามและทำการแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก นำแบบสอบถามมาวิเคราะห์หาความถี่และร้อยละ

สรุปผลการวิจัย

หลังจากทั้งสองกลุ่มได้ทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน สรุปได้ว่า

1) นักเรียนกลุ่มควบคุมทำข้อสอบได้ค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 13.31 และทำข้อสอบหลังเรียนได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.22 ส่วนนักเรียน กลุ่มทดลองทำข้อสอบก่อนเรียนได้ค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 11.27 และทำข้อสอบหลังเรียนได้ค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 12.82

2) ผลสำรวจความพึงพอใจพบว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมไม่มีความพึงพอใจต่อการสอนคำศัพท์แบบดั้งเดิม (สอนโดยบอกความหมายของคำศัพท์อย่างเดียว) ส่วนนักเรียนกลุ่มทดลองมีความพึงพอใจต่อการสอนคำศัพท์โดยใช้คำอุปสรรค

1) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ห้องเรียน	ค่าเฉลี่ย	
	คะแนนสอบก่อนเรียน	คะแนนสอบหลังเรียน
ห้องเรียน ม.3/2 (ควบคุม)	13.31	19.22
ห้องเรียน ม.3/3 (ทดลอง)	11.27	12.82

2) ผลความพึงพอใจในการสอนคำศัพท์โดยใช้และไม่ใช้คำอุปสรรค
ความพึงพอใจต่อการสอนคำศัพท์ของกลุ่มควบคุม

ประเด็น	จำนวน	ร้อยละ
1. พึงพอใจต่อวิธีการสอนคำศัพท์		
1) การสอนดี	3	9
2) เข้าใจง่าย	3	9
3) รู้วิธีการแปลคำศัพท์	4	12
4) รู้คำศัพท์มากขึ้น	8	25
5) จำคำศัพท์ได้ง่าย	1	3
รวม	19	58

ความไม่พึงพอใจต่อการสอนคำศัพท์ของกลุ่มควบคุม

ประเด็น	จำนวน	ร้อยละ
2. ไม่พึงพอใจต่อวิธีการสอนคำศัพท์		
2.1 คำแนะนำหรือความคิดเห็นอื่นๆ		
1) ปรับปรุงการสอน	2	6
2) การสอนเร็วเกินไป	3	9
3) การสอนวิธีนี้ทำให้ไม่เข้าใจ	3	9
4) ควรสอนให้ช้าลง	3	9
5) ควรสอนให้สนุกและน่าสนใจ	2	6
6) ควรให้ทำแบบฝึกหัด	1	3
7) ควรสอนคำศัพท์ในชีวิตประจำวัน	1	3
8) ควรสอนคำศัพท์ง่ายและคำศัพท์ยาก	1	3
9) ควรสอนคำศัพท์ทันสมัยที่ใช้ในการสนทนา	1	3
รวม	17	51

ความพึงพอใจต่อการสอนคำศัพท์ของกลุ่มทดลอง

ประเด็น	จำนวน	ร้อยละ
1. พึงพอใจต่อวิธีการสอนคำศัพท์		
1) การสอนดี	1	3
2) เข้าใจง่าย	8	25
3) ไม่เครียด	5	15
4) รู้คำศัพท์มากขึ้น	4	12
5) จำคำศัพท์ได้ง่าย	2	6
รวม	20	61

ความไม่พึงพอใจต่อการสอนคำศัพท์ของกลุ่มทดลอง

ประเด็น	จำนวน	ร้อยละ
2. ไม่พึงพอใจต่อวิธีการสอนคำศัพท์		
2.1 คำแนะนำหรือความคิดเห็นอื่นๆ		
1) ปรับปรุงการสอน	-	-
2) อธิบายให้เข้าใจมากขึ้น	1	3
3) ควรมีกิจกรรมให้ปฏิบัติและทำงานเป็นกลุ่ม	3	9
4) ควรสอนคำศัพท์เพิ่มและยกตัวอย่างให้มากขึ้น	2	6
5) ควรสอนคำศัพท์ด้วยวิธีการสนทนา	1	3
6) ควรมีเอกสารให้และให้ทำแบบฝึกหัด	2	6
7) ควรพัฒนาการสอนรูปแบบนี้	1	3
รวม	10	30

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้และไม่ใช้คำอุปสรรค พบว่า นักเรียน กลุ่มทดลองที่ได้รับสอนโดยใช้คำอุปสรรค มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจในวิธีการสอนโดยใช้คำอุปสรรค ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของสุพจน์ หุตายน (2553) สาธิตา วัฒนโกคากุล (2549) อารีย์ เต๊ะหละ และเปรมินทร์ คาระวี (2557) ทั้งนี้เนื่องมาจาก

ประการแรก วิธีการสอนคำศัพท์โดยใช้คำอุปสรรคทำให้นักเรียนเข้าใจได้ง่าย เกิดความชอบเพลิดเพลิน เช่น การได้ศึกษาคำศัพท์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับคำอุปสรรคในรูปแบบเกม โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนคำอุปสรรคและคำปัจจัย จัดว่าเป็นสื่อที่ทำให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษสามารถฝึกฝนและพัฒนาคำศัพท์ได้ด้วยตนเอง สนุกสนานเพลิดเพลิน

ประการที่สอง วิธีการสอนคำศัพท์โดยใช้คำอุปสรรคเป็นวิธีจัดการกับคำศัพท์จากการวิเคราะห์โครงสร้างคำ พบว่า วิธีการหาคำอุปสรรคหรือการวิเคราะห์โครงสร้างของคำทำให้นักเรียนเข้าใจคำศัพท์ง่ายขึ้น นอกจากนี้ การสอนโครงสร้างของหน่วยคำอุปสรรคในบริบทยังส่งผลต่อความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจมากขึ้น

ประการสุดท้าย การเรียนคำอุปสรรคสามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยและถ้านักเรียนได้รับการสอนคำอุปสรรคและคำปัจจัยโดยตรง พวกเขาจะจำ

คำศัพท์ภาษาอังกฤษได้มากขึ้นโดยใช้วิธีการเติมคำอุปสรรคและคำปัจจัยเข้าหารากคำเป็นความรู้พื้นฐานในการเดาคำศัพท์

กล่าวโดยสรุป การสอนคำศัพท์โดยใช้คำอุปสรรคเป็นวิธีที่ช่วยในการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ในวิชาภาษาอังกฤษและนักเรียนมีความพึงพอใจในการสอนวิธีนี้ เนื่องจากการสอนคำศัพท์โดยใช้คำอุปสรรคเป็นวิธีการที่ทำให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์ง่าย สนุก ทำให้นักเรียนรู้จักจัดการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยตนเองโดยสามารถฝึกวิเคราะห์โครงสร้างของหน่วยคำ เรียนรู้คำที่ไม่คุ้นเคยในการอ่าน และช่วยให้นักเรียนจำคำศัพท์ได้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้และไม่ใช้คำอุปสรรคประกอบการสอนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประชาวิทย์ จังหวัดลำปาง มีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. นักเรียนควรจะได้มีการสอนคำอุปสรรค แต่อาจจะต้องเพิ่มคำศัพท์ที่มีคำอุปสรรคหลายคำและหลายความหมายมากขึ้น เพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของคำศัพท์ เพราะเชื่อว่าคำศัพท์ที่ประกอบด้วยคำอุปสรรคสามารถเพิ่มความรู้และช่วยให้สามารถเข้าใจความหมายของคำศัพท์ในการอ่านได้

2. ครูควรปรับวิธีการสอนโดยเพิ่มกิจกรรมนันทนาการให้เหมาะสมกับนักเรียน โดยเน้นการทำกิจกรรมเรียนรู้คำศัพท์ เช่น การเรียนคำอุปสรรคจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์และเกม เป็นต้น

3. ครูผู้สอนควรสอนรากคำหรือฐานคำก่อนสอนคำอุปสรรคเพราะคำศัพท์แต่ละคำมีหลายความหมายและมีจำนวนมากจึงยากต่อการจดจำ

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำการสอนคำอุปสรรคครั้งนี้ไปใช้ประกอบการสอนการอ่านหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านในรายวิชาภาษาอังกฤษ

2. ครูผู้สอนควรจะทำให้ความสนใจและเอาใจใส่กับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษตามหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐานกำหนดไว้

รายการอ้างอิง

- กิตติมา อินทรมิพรรย์. (2551). การพัฒนาสื่อผสมมัลติมีเดียในรูปแบบเกมคำศัพท์ Word Factory ระยะที่ 1 รุ่นที่ 2.1. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. หน้า 240-247.
- พุทธชาติ มณีขัติ. (2553). การใช้เกมส์ Crosswords เพื่อพัฒนาทักษะการจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ผลงานวิจัยในชั้นเรียน. โรงเรียนปิ่นสร้อยแยลส์วิทยาลัย สืบค้นเมื่อ 14 เมษายน 2559, จาก <http://www.prc.ac.th/Academic/TeacherResearch/ResearchDetail.php?ID=609>

- สาธิตา วัฒนโกคากุล. (2549). ผลของการเรียนรู้คำอุปสรรคและรากคำเพื่อพัฒนาความสามารถในการได้รับความหมายของคำที่ไม่คุ้นเคย. วารสารมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 3, 77-95.
- สุพจ หุตายน. (2553). วิธีจัดการกับคำศัพท์โดยการวิเคราะห์โครงสร้างคำ. ภาษาสาร. วารสารสำนักภาษาต่างประเทศสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา, 5 (1), 20-21.
- วิสาข์ จิตวิตร. (2554). รูปแบบกิจกรรมการอ่านเน้นภาระงาน. วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย, 2(2), 69-81.
- อารีย์ เต๊ะหละ และเปรมินทร์ คาระวี. (2557). ประสิทธิภาพของการสอนเติมคำอุปสรรคและคำปัจจัยเพื่อพัฒนาด้านคำศัพท์ของนักศึกษาวิชาชีพชั้นปีที่ 2 โรงเรียนพาณิชย์การหาดใหญ่จังหวัดสงขลา. ในรวบรวบบทความวิจัยในการประชุมแห่งชาติของมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (หน้า 1-10). สงขลา: คณะมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- Bauer, L. (2003). English prefixation-atypological shift?. Acta Linguistica Hungarica, 50(1-2), 33-40.
- Baumann, J. F. (2002). Teaching morphemic and contextual analysis to fifth grade students. Reading Research Quarterly, 2 (37), 150-157
- Duke, N. K. and Pearson, P. D. (2002). Effective practices for developing reading comprehension. In S. J. Samuels and A. E. Farstrup (Eds.), What research has to say about reading instruction (3rd ed., pp. 205-242). Newark, DE: International Reading Association.
- Fitzgerald, J. and Fitzgerald, P. (1965). Teaching prefixes: Making strong instruction even stronger. New York: Guilford.
- Graves, M.F., Ruda, M., Sales, C.G. and Baumann, F.J. F. (2012). Teaching prefixes: Making strong instruction even stronger. New York: Guilford.
- Harris, K. R. and Marks, M. G. (1992). But good strategy instructors are constructivists!. Educational Psychology Review, 1(4), 3-31.
- Harris, K. S. (2010). The effects of teaching prefix meaning and a strategy to derive word meaning on a prefix vocabulary test and sentence comprehension test for middle school students with learning disabilities. Master thesis, M.S., Utah State University, Logan, Utah.
- Nakayama, N. (2008). Effects of Vocabulary Learning Using Affix: Special Focus on Prefix. Kyoai Gxakuen University. Koyaharamachi, Maebashi-shi, Gunma, (8), 63-67.
- Nicol, J. E. (1980). Effects of prefix instruction on students' vocabulary size. University of Minnesota, Minneapolis.
- Pearson, P. D. and Gallagher, M. C. (1983). The instruction of reading comprehension. Contemporary Educational Psychology, 8(3), 317-344.

- Pressley, M. Harris, K. R. and Marks, M. G. (1992). **But good strategy in structures are constructivists!.** Educational Psychology Review, 1(4), 3-31.
- Talerico, M.D. (2007). **A comparison of morpheme analysis and whole word meaning instruction on sixth-grade students' knowledge.** USA.: University of Pittsburgh.
- Valerie, A. (1973). **An introduction to modern english word-formation** (7th ed.). London: Longman.
- White, T. G., Power, M. A. and White, S. (1989). **Morphological analysis: Implications for teaching and understanding vocabulary growth.** Reading Research Quarterly, 3(24), 283-304.